

1402'LİKLERİN GÖREVE DÖNDÜRÜLMEMESİ HUKUKA AYKIRIDIR (*)

Rona AYBAY

I. GİRİŞ

Yakın tarihimizde, sayılarla adlandırılmış bir takım insan grupları vardır: Bunlara, sayılarla ad verilmesinin nedeni, toplam sayılarıyla anılmalarının daha kolay oluşudur. Örneğin, 1960 yılı sonlarında, o zamanki askeri yönetimin kararıyla Üniversitelrdeki görevlerinden uzaklaştırılan öğretim üyelerine “147’ler” denilmesinin nedeni, bunların 147 kişi oluşlarıydı. O zamanki “Milli Birlik Komitesi” içinde yapılan tasfiye sonunda yurt dışında “görevlendirilen” 14 Subaya da “14’ler” denilmişti.

12 Eylül dönemi, eski yönetimlerin uygulamalarını anımsatan, giderek onları çok aşan uygulamalar yapmış ve bu arada, Türk siyasal yaşamına da sayılarla anılan yeni bir grup katmıştır: 1402’likler!

Kendilerinden önceki dönemlerde “tasfiye” edilenlere benzer bir işleme konu olan “1402’likler”in adındaki 1402 sayısının bir özelliği var: 1402 sayısı bu tasfiyenin “kurbanı” olanların toplam sayısını göstermiyor. “1402” bu kişileri kamu görevinden uzaklaştırmak için uygulanan kanunun numarası.

Gerçekte, bu kişilerin toplam kaç kişi oldukları bilinmiyor. “1402’likler” zamana ve mekana yayılan bir tür “salam gibi doğrama” taktiği uyarınca tasfiye edildiklerinden, tam olarak kaç kişi oldukları ancak bu tasfiyeyi planlayıp, yürütenlerce bilinebilir. Onlar da bu konuda hiçbir açıklama yapmadık-

(*) Bu yazı Bahri Savcı’ya Armağan kitabından alınmıştır. (Mülkiyeliler Birliği Vakfı Yayınları -7 Ankara 1988 Sayfa 192-197)

ları için, “1402’likler”in kaç kişi oldukları bir sır olarak kalıyor. Ama, “1402’likler”in toplam sayısının 1402’yi çok, hem de pek çok aştığını söyleyebiliriz.

12 Eylül öncesi yürürlükte olan 1402 Sayılı Sıkıyönetim Kanununun 2. maddesinde, 12 Eylülden sonra yasama yetkisini kullanan 5 general tarafından bir değişiklik yapılmıştı. Bu değişiklik şöyle diyordu:

“Sıkıyönetim Komutanlarının; bölgelerinde genel güvenlik, asayiş veya kamu düzeni açısından çalışmaları sakıncalı görülen veya hizmetleri yararlı olmayan kamu personelinin statülerine göre atanması veya işine son verilmesi, mahalli idarelerde çalışanların görevden uzaklaştırılması veya işlerine son verilmesi hakkındaki istemleri ilgili kurum ve organlarca derhal yerine getirilir.

İşte “1402’likler”e uygulanan işlemin “yasal dayanağı” bu tümcedir.

Buna göre, çok çeşitli iş mesleklerde kişilerin işine son verilmiştir. Bunların arasında işçiler de var, öğretmenler de; Belediye memurları da profesörler de... Yasanın sözüne göre, bunlar “kamu hizmetinde çalıştırılmaları sakıncalı görülmüş” kişiler, Sıkıyönetim Komutanı, bu sakıncayı, kendi yöntemlerince nasıl yapıyorsa öyle, saptadıktan sonra, bu durumu “sakıncalı” kişinin çalıştığı Kuruma bildiriyor. O da, Sıkıyönetim Komutanının istemi doğrultusunda bir yönetsel işlemle, “sakıncalı”nın işine son veriyor.

Yalnız, Sıkıyönetimce yapılan bu “saptama”nın “ciddiyeti” konusunda şüphe uyandıran durumlar da yok değil. Çünkü, zaten istifa etmiş, emekliye ayrılmış kimselerin de bu yoldan “işine son verme” işlemine tabi tutuldukları görülmüştür!(*)

(*) Bu makale dizgide iken, değerli gazeteci **Emin Çölaşan**’ın, zamanın Ankara Sıkıyönetim Komutanı olan **Recep Ergun**’la yaptığı bir söyleşi yayımlandı (Hürriyet, 2 Şubat 1988, s. 13). Şimdi ANAP Kayseri Milletvekili olan Recep Ergun’un söyledikleri, Sıkıyönetim Komutanınca yapılan “sakıncalılık saptaması”nın ciddiyeti konusundaki şüpheleri arttıran bir karmaşayı ortaya koyuyor. O zamanın Komutanı, bir takım “heyet”lerin arkasına saklanarak sorumluluktan kaçma çabası içinde görünüyor. **Gazeteci Çölaşan soruyor:** “Sayın Paşam bildiğiniz gibi 12 Eylül Harekâtı sonrasında bir çok kamu görevlisi hiç bir gerekçe gösterilmeden işinden kovuldu. Siz o dönemin Ankara Sıkıyönetim Komutanı’ydınız. Bir çok insan, bizzat sizin imzanızla kovuldu işinden... Bunlar arasında, benim de tanıdığım gerçek anlamda Atatürkçü, çok değerli

Aşağıdaki bölümlerde, 1402'likler hakkında uygulanan işlemin ve özellikle de, 1402'liklerin, Sıkıyönetim kalktıktan sonra görevlerine dönüşlerinin engellenmesinin çağdaş hukuka aykırılığını çeşitli yönlerden açıklamaya çalışıyorum. Ama, önce bir temel soruya doğru yanıt vermemiz gerekiyor:

1402'liklerin işine kim son vermiştir?

Çoğu kişi, 1402'liklerin işine Sıkıyönetim Komutanlığınca son verildiğini sanmaktadır. Bu yanlıştır ve bir takım yutturmacalara yol açmaktadır. Kanun dikkatlice okunduğunca görüleceği üzere, “işe son verme işlemi” Sıkıyönetim Komutanınca yapılmamaktadır. Sıkıyönetim Komutanı *sadece* bu yolda *istemde* bulunmaktadır. Asıl “işe son verme” işlemi yapan “sivil” makamlardır. Örneğin Profesörlerle ilgili işe son verme işlemleri Yükseköğretim Kurulunca yapılmıştır.

Sıkıyönetimden gelen isteme karşı en ufak bir direnç göstermeyen siviller, Sıkıyönetim Komutanının arkasına gizlenip -eski deyimle- “sureti haktan” görünmek istemektedirler. Oysa, Sıkıyönetimden gelen isteme karşı “sivil” bir direnme göstermenin yani örneğin Üniversitelerde kendi meslekdaşlarının -meslek yaşamına son verme anlamında- “ipini çekmek”ten kaçınmanın yolları elbette vardı. Evet kanun, Sıkıyönetim Komutanının isteminin “ilgili Kurum ve organlarınca derhal yerine getirileceğini” belirtmiştir. Ama, Sıkıyönetimin istemini, “buyruk” sayıp, gece vakti evlere baskın yapar gibi tebliğ etmek yerine, sabahı beklemeye ne engel vardı? ya da, örneğin 45 yılı aşan meslek yaşamında binlerce kişiye hocalık etmiş ve yaş haddinden emekliye ayrılmasına 2 ay kalmış bir Prof. Bahri Savcı'ya böyle bir işlemi tebliğ ettirmektense, tebliğ ettirmesi “emredilmiş” kişi kendi istifasını yazmayı düşünemez miydi?

ve yurtsever insanlar var. Acaba böylelerini de işten attırdınız mı Paşam?”

ANAP Milletvekili Ergun (eski komutan) şöyle yanıtıyor bu soruyu: “Bakın Sayın Çölaşan, şöyle bir şey arz edeyim. Benim Ankara Sıkıyönetim Komutanlığından ayrılacağı 1983 yılında belli olunca, ben bu konuda bir heyet kurdum. Bu işe daha önceden de zaten bir **heyet** bakıyordu. Bu atılan kişilerle ilgili bilgiler devletin istihbarat kademelerinden ve emniyetten geliyordu. Hatta başka kademeler de var, tabii özel çalışmalar yapan. Bilgiler oralardan geliyordu. Şahıslarla uğraşmayan, olayları birleştirmiş bilgiler geliyordu. Yeni bir **heyet** kuruluyordu ve bu **heyet** bir daha bakıyordu. Yani bunlar bir kişinin kararıyla olmuş şeyler değildir. Ben görevden ayrılırken, şöyle böyle on kişilik bir **heyet** daha kurdum. Bunların yarısı da hakimdir. Dedim ki: “Acaba gözden kaçma bir şey var mıdır?” Bunlar yeniden baktılar. Günahımız vardır veya yoktur

II. 1402'LİKLERİN, GÖREVE DÖNDÜRÜLMEMELERİ ÇAĞDAŞ HUKUKA AYKIRIDIR

1. Sıkıyönetim "Süre" ile sınırlıdır

Sıkıyönetim, T.C. Anayasalarında ve Uluslararası İnsan Hakları Belgelerinde "olağanüstü yönetim usulleri" arasında yer verilen bir yönetim usulüdür. Günümüzde yürürlükte bulunan 2709 sayılı T.C. Anayasası da, daha önceki Anayasalarımız gibi sıkıyönetimi, "olağanüstü" bir yönetim usulü olarak kabul etmiştir.

Ancak, olağanüstü bir usul olması ve bireylerin hak ve özgürlüklerine belirli *ek* sınırlamalar getirmesi yüzünden; sıkıyönetim makamlarının da belli sınırlar içinde kalarak hareket etmesi yine Anayasa'da öngörülmüştür. Hukuk devletinin bir gereği olarak konulan bu sınırlamaların en önemlilerinden biri, Anayasa'da öngörülen "*süre*" itibariyle sınırlamadır.

Anayasa'nın 122. maddesine göre, belirli koşulların gerçekleşmesi halinde Bakanlar Kurulu *süresi altı ayı aşmamak üzere* sıkıyönetim ilanına yetkilidir. İlan edilmiş sıkıyönetimin TBMM kararıyla uzatılmasında da *süre sınırlaması* vardır. TBMM sıkıyönetimi *belirsiz bir süre için değil en çok altı aylık bir süre için* uzatma yetkisine sahiptir.

Bu açıklamalarımız, "Sıkıyönetim" adı verilen yönetim usulünün, niteliği gereği *süre ile sınırlı* olduğu gerçeğini göstermektedir. Sıkıyönetimi ve Sıkıyönetimce tesis edilmiş işlemleri süre sınırlaması dışında düşünmek, olağanüstü yönetim usulünün olağan olduğu gibi bir hukuksal çelişkiye yol açar.

Değerli Meslekdaşım Doç. Dr. Fazıl Sağlam bu konuyu şöyle açıklamıştır:

"Sıkıyönetim halinde, temel hakların durdurulması ve bunlara ilişkin anayasal güvencelere aykırı önlemler alınabilmesi, ancak, durumun (yani sıkıyönetim halinin) gerektirdiği ölçüde sözkonusu olabilecek bir yetkidir (AY m. 15). Sıkıyönetim kaldırılmakla bu yetkinin anayasal mesnet ve ölçütü de ortadan kalkmış olmaktadır. Başka bir deyişle, sıkıyönetim komutanına temel hakları durdurma ve bunlara ilişkin güvenceleri kaldırma yetkisi, ancak sıkıyönetim süresiyle sınırlı olarak tanınabilir. Sıkıyönetim istisnai bir rejimdir. İstisnai bir rejim için öngörülen yetki ve önlemler, normal dönemde etkisini sürdürecektir bir biçimde kullanılamaz. (SAĞLAM, F.; "1402'nin Kaderi Danıştay 5. Dairede", Cumhuriyet Gazetesi, 11 Kasım 1987, s. 13).

2. Sıkıyönetim Kanunundaki “bir daha kamu hizmetlerinde çalıştırılmazlar” deyimini 1402’liklerin göreve dönmelerine engel değildir

1402 sayılı Sıkıyönetim Kanununda 12 Eylül’den sonra yapılan değişiklik öşyle bir tümce içermektedir:

“Bu şekilde işlerine son verilen memurlar, diğer kamu görevlileri ve kamu hizmetlerinde görevli işçiler *bir daha kamu hizmetlerinde çalıştırılmazlar.*”

Bölgelerinde Sıkıyönetimin sona ermesi üzerine, görevlerine dönmek için başvuran 1402’liklerin başvuruları, bu hükme dayanılarak redolunmaktadır. Oysa “*birdaha kamu hizmetlerinde çalıştırılmazlar*” sözlerini, sıkıyönetim sona erdikten sonra da etkisini sürdüreceğ şekilde anlamak, çağdaş hukukla bağdaşmaz.

Anayasasında (kanun değıl) *hukuk* devleti olduğı yazılı bir ülkede, kanundaki 5 sözcüğe, en temel hakları kabaca ortadan kaldıran sürekli bir anlam verilemez. Aksi halde, belirli bir Sıkıyönetim Komutanlığının istemi üzerine; *gerekçe gösterilmeden, savunma alınmadan* yapılan bir “işe son verme” işlemi, “*memuriyetten müebbeden mahrumiyet*” cezasına dönüşmektedir. Bu ise, Anayasa’nın Başlangıç bölümünde ve 2. maddesinde belirtilmiş “hürriyetçi demokrasi”, “demokratik toplum”, “demokratik hukuk devleti” gibi temel ilkeler açısından kabul edilemez bir sonuçtur. Bu yorum ve sonuç Anayasa’nın 9. maddesine de aykırıdır.

Anayasa’nın “Yargı yetkisi Türk Milleti adına bağımsız mahkemelerce kullanılır” şeklindeki 9. maddesi aynı zamanda bir hususu daha belirtmiş olmaktadır: *Mahkeme dışı makamlar, yargı yetkisi kullanıp cezalandırma yetkisine sahi değildirler.*

Ne Sıkıyönetim Komutanlığı ne de bu Komutanlığın istemi üzerine işlem tesis eden İdare, “Memuriyetten müebbeden mahrumiyet” cezası verme *veya o sonucu doğuracak bir uygulama* yapma yetkisine sahiptir. Anayasaya göre “suçluluğı mahkeme kararı ile saptanıncaya kadar kimse suçlu sayılamaz” dolayısıyla cezalandırılmaz. Bu o kadar kesin bir ilkedir ki, bu ilkenin Sıkıyönetim süresince de geçerli olduğı yine Anayasa’da özellikle belirtilmiştir (Madde 15/2).

Bu uygulamanın “memuriyetten müebbeden mahrumiyet” olmayıp, bir “sıkıyönetim önlemi” olduğı ileri sürülüyorsa, o zaman da sıkıyönetimin

kalkmasından sonra devam etmemesi gerekmez mi? Adı “ceza” olmayan ama aynı sonucu doğuran işlemler karşısında kişiyi çaresiz bırakmak, yargı yetkisinin bağımsız mahkemelerce kullanılması ilkesini anlamsız hale getirmek demektir.

3. 1402’liklerin göreve döndürülmemesi Uluslararası İnsan Hakları Belgelerine de aykırıdır

Sıkıyönetim veya olağanüstü hallerde, alınabilecek tedbirlerin “*milletlerarası hukuktan doğan yükümlülükleri ihlal edemeyeceği*” Anayasa’da belirtilmiştir (AY m. 15). Başka bir deyişle, Sıkıyönetim Komutanlıklarınca kullanılacak yetkiler, Türkiye’nin uluslararası hukuktan doğan yükümlülükleriyle sınırlıdır.

Avrupa İnsan Hakları Sözleşmesi (İnsan Haklarını ve Ana Hürriyetleri Korumaya Dair Sözleşme) 6366 sayılı Kanunla onaylanmış ve Resmi Gazetede yayınlanarak (R.G. 19.3.1954, 8662) T.C mevzuatına dahil olmuştur. Anayasa’ya göre “kanun hükmünde” (madde 90/son f.) olan bu sözleşmenin 7. maddesi aynen şöyledir: “Hiç kimse, işlendiği zaman milli veya milletlerarası hukuka göre bir suç teşkil etmeyen bir fiil veya ihmalden dolayı mahkum edilemez. Keza hiçkimse suç işlendiği zaman tertibi gereken cezadan daha ağır bir cezaya da çarptırılamaz.”

Sözleşmenin bu açık hükmüne o kadar önem verilmiştir ki; en ağır koşullar altında ilan edilen olağanüstü hallerde (sıkıyönetim de dahil) dahi riyeti zorunlu birkaç hükümden birinin 7. madde olduğu yine sözleşmede belirtilmiştir (madde 15/2). Demek ki, Anayasa uyarınca T.C. mevzuatına dahil olan Avrupa İnsan Hakları Sözleşmesine göre, en ağır koşullar altında bile böyle bir “ceza” verilmesi mümkün değildir.

Bağımsız mahkemelerce bile verilmesi çok zor olan böyle bir “ceza” bir “sıkıyönetim önemli” kılıfı giydirilerek ömür boyu uygulanabilecekse, yukarıdaki hükümlerin bir anlamı kalır mı?

Yine aynı Sözleşme; hiçkimse, haysiyet kırıcı ceza veya muameleye tabi tutulamaz (m.3) hükmünü koymuş ve bu hükmün de her türlü olağanüstü hal altında dahi kesin olarak uyulması zorunlu bir ilke olduğunu belirtmiştir.

Sıkıyönetim Komutanlığının istemi üzerine tesis olunan “işe son verme” işlemini idari ve geçici nitelikte bir tedbir olmaktan çıkarıp, sıkıyönetim süresini aşacak ve giderek ömür boyu sürecek bir “ceza” haline getirmek, İdare’ye ancak yargı organına verebilecek bir yetki tanımak olurdu. İdarenin, yargısal nitelikte “kesin hüküm” verme yetkisi olmadığına göre Sıkıyönetimin sona ermesi üzerine, 1402’likler göreve dönebilmelidir.

İnsan Hakları Evrensel Bildirisi, T.C. Resmi Gazetesinin 27 Mayıs 1949 tarihli ve 7217 sayılı nüshasında yayınlanmıştır. Evrensel bildirinin 8. maddesi şöyledir:

“Her şansın, kendisine Anayasa ve kanun ile tanınan ana hakları aykırı muamelelere karşı fiili netice verecek şekilde milli mahkemeler müracaat hakkı vardır.”

Burada, “fiili netice verecek şekilde” ibaresi özellikle önem taşımakta ve Mahkemelerin, temel haklara tecavüzler karşısında sığınılacak etkin birer merci olması gerektiğini göstermektedir. İdarenin işlemlerini, “hukuka uygunluk” denetiminden geçiren İdare Mahkemeleri; Anayasa ve kanunlarla tanınmış temel hakları İdarece ihlal edilmiş kişilerin bu haklarına kavuşmasını sağlamak durumundadır.

Resmi Gazete’nin 22 Aralık 1966 tarihli ve 12484 sayılı nüshasında yayınlanmış “İş ve Meslek Bakımından Ayırım hakkında Sözleşme”ye göre *Uluslararası Çalışma Örgütü* (ILO) üyesi devletler, iş veya meslek edinmede ve edinilen iş veya meslekte tabi olunacak muamelede her türlü *ayırımı* ortadan kaldırmayı taahhüt etmişlerdir.

Sözleşmenin madde 1/1 (a) hükmüne göre, “ayırım” deyimi:

“İrk, renk, cinsiyet, din, siyasal inanç, ulusal veya sosyal menşeye bakımından yapılan ve iş veya meslek edinmede veya edinilen iş veya meslekte tabi olunacak muamelede eşitliği yok edici veya bozucu etkisi olan her türlü ayırılık gözetme, ayrı tutma veya üstün tutmayı.” ifade etmektedir.

1402’likler hakkında uygulanan “işe son verme” işleminin gerekçesi açıklanmadığı, savunma olanağı tanınmadığı için, bu işlemin “eşitliği” bozucu nitelikte olduğu ve Sözleşme ile yasaklanan türde “keyfi” bir işlem olduğu apaçiktir.

4. 1402'liklerin göreve döndürülmemeleri “kamu hizmetlerine eşitlikle girebilme” hakkını da ihlal etmektedir

İnsan Hakları Evrensel Bildirisinde ifadesini bulan “kamu hizmetlerine eşitlikle girebilmek hakkı” T.C. Anayasasında temel bir ilke olarak benimsenmiştir. Günümüzde yürürlükte bulunan T.C. Anayasasının 70. maddesine göre:

“Her Türk, kamu hizmetlerine girme hakkına sahiptir.

Hizmete alınmada, görevin gerektirdiği niteliklerden başka bir ayrım gözetilemez.”

Sıkıyönetim Komutanlığınca bildirilen “işe son verme” istemine “müebbeden” sürecek bir nitelik tanımak, yukardaki Anayasa hükmü karşısında mümkün değildir.

Çünkü hizmete alınmada eşitlik ilkesine uyulmasının doğal sonucu, hizmetten çıkarılmaya ilişkin işlemlerde de eşitlik ilkesine uyulmasıdır. Aksi halde, hizmete alınmadaki eşitlik, anlamsız hale gelir.

Oysa, 1402'liklerin işine son verme işleminin gerekçesi bildirilmediğine, savunma da alınmadığına göre; kimin niçin bu yoldan işten çıkarıldığı, kimin niçin bu işleme tabi tutulmadığı belli değildir. Bu durum da, eşitlik ilkesini ihlal etmektedir.

SONUÇ

1402'liklere yapılan uygulamanın bir hukuk devletinde savunulması mümkün değildir. Çünkü hukuku, sadece kanunlardaki sözcüklere bakarak, mekanik ve bürokratik bir yorumla uygulamak, çağımıza uyan bir davranış değildir. Böyle bir davranışın yanlılığı, özellikle, olağanüstü dönemde 5 kişiden oluşan bir “özel yasama organı” tarafından yapılmış “kanun”ların yorumunda ortaya çıkmaktadır. Bu “kanun”ların; TBMM'nin dağıldığı, siyasi partilerin, derneklerin kapatıldığı, sıkıyönetimin bütün yurdu kapsadığı, basın özgürlüğünün olağanüstü kısıtlandığı, kısaca demokratik tartışma ortamının bulunmadığı bir dönemde “yasalaştığı” unutulmamalıdır.

Türkiye'nin çeşitli kentlerindeki İdare Mahkemelerimiz, “kanuncu” değil “hukukçu” yaklaşımlarla, 1402'likler sorununa yargısal yoldan çözüm getirmişlerdir. İdare Mahkemelerimizin bu kararları, “hukuka bağlı devlet”, “temel

haklara saygılı İdare” gibi kavramlara katkı getiren ve dünya hukukcu topluluğuna “Türkiye’de yargıçlar var!” detirtecek kararlardır.

Bu kararları “temyiz mercii” olarak inceleyen Danıştay Beşinci Dairesi ise, çoğu zaman sadece 1 oy farkla, İdare Mahkemelerinin kararlarını bozmaktadır. Danıştay Beşinci Dairesi, İdare Mahkemelerinden gelen kararları bozmakla yetinmeyip, işin esası hakkında da karar vermektedir. Oysa, değerli hukukçu Doç. dr. Fazıl SAĞLAM’ın belirttiği gibi “bu konuda varılabilecek *en adil çözüm*, temyiz incelemesi sonunda idare mahkemesi kararının bozularak dosyanın, kararı veren mahkemeye gönderilmesidir.

Bu durumda, idare mahkemesinin kendi yorumunda ısrar etmesi halinde, hukuk deveti ilkesini çok yakından ilgilendiren bu hassas konu, yorum ihtilafı içindeki beş kişilik bir heyet yerine, Danıştay Dava Daireleri Genel Kurulunda karara bağlanabilecektir” (SAĞLAM, F.; yukarıda a.g.m.)

Son olarak ortaya çıkan ilginç bir duruma dikkat çekmek istiyorum; 17 Aralık 1987 tarihli Cumhuriyet Gazetesinde “Mecliste” bir sakıncalı “üye” başlıklı bir haber yayınlandı. Habere göre:

“Öğretim Üyesi olduğu dönemde 1402 sayılı Sıkıyönetim yasası ile “sakıncalı” sayılarak, Üniversitedeki görevine son verilen Doç. Abdülkadir Ateş, SHP Milletvekili olarak TBMM’ye girdi. Gaziantep Milletvekili Ateş, *üniversite yönetimine ve maalesef Danıştay’a göre üniversitede, bırak hocalığı, oda bile olamıyorum, ama mebus olabiliyorum ve kuramsal olarak Milli Eğitim Bakanı olabilirim*” demiş.

Sayın 1042’lik Milletvekilinin söylediği elbet doğru. Yalnız, durumun garabeti orada da kalmıyor; şunu da biz ekliyelim: Bu 1402’lik Milletvekilinin Cumhurbaşkanı seçilmesine (AY m. 101) ve Danıştay üyelerinin dörtte birini (AY m. 104/c) atamasına da yasal hiç bir engel yoktur!